

De gelijkenis van de zaaier

Een zaaier ging uit, om zijn zaad te zaaien; en als hij zaaide, viel het ene bij den weg, en werd vertreden, en de vogelen des hemels aten dat op. En het andere viel op een steenrots, en opgewassen zijnde, is het verdord, omdat het geen vochtigheid had. En het andere viel in het midden van de doornen, en de doornen mede opwassende, verstikten hetzelve. En het andere viel op de goede aarde, en opgewassen zijnde, bracht het honderdvoudige vrucht voort. Dit zeggende, riep Hij: Wie oren heeft, om te horen, die hore, Lukas 8:5-8.

En Zijn discipelen vraagden Hem, zeggende: Wat mag deze gelijkenis wezen? En Hij zeide: U is het gegeven, de verborgenheden van het Koninkrijk Gods te verstaan; maar tot de anderen spreek Ik in gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien, en horende niet verstaan. Dit is nu de gelijkenis: Het zaad is het Woord Gods, vers 9-11.

DJK : Geliefde lezer, het wil nogal wat zeggen een ziel te hebben voor de eeuwigheid. Dat wil zeggen dat het ons straks eeuwig wel of niet wel zal gaan. Er zijn namelijk maar twee wegen. Daar hoeft u geen keuze voor te doen, maar het zal in de tijd in uw ziel geopenbaard worden of God u van eeuwigheid geliefd en daartoe verkoren heeft tot het eeuwige leven. Velen spreken zo vaak over de keuze van Ruth. Maar het was niet haar keuze voor God in Christus, maar Gods keuze voor Ruth die in haar leven voor het eerst openbaar kwam toen zij door haar oude schoonmoeder werd beproefd. Toen kwam openbaar dat het (door Naomi) gezaaide Woord Gods in haar hart in de goede aarde is gevallen. Het staat nergens omschreven dat Naomi over het Woord Gods tot haar beide schoondochters heeft gesproken. Toch weten we van Naomi dat zij een godvrezende vrouw was. Daartoe was er door het geloof een licht in haar ziel gaan schijnen wat zij kennelijk voor haar beide schoondochters nooit verborgen heeft kunnen houden. *En niemand, die een kaars ontsteekt, bedekt dezelve met een vat, of zet ze onder een bed; maar zet ze op een kandelaar, opdat degenen, die inkomen, het licht zien mogen, vers 16.* Van haar licht en getuigenis ging zoveel uit dat het zelfs beslag legde op het hart van Orpa, en zij daarom bij Naomi bleef. Orpa heeft zelfs geweend, en een goed voornemen gehad om met haar oude schoonmoeder weder te keren naar het land Kanaan. Maar op de grens tussen Moab en Israel bleek dat het gezaaide zaad in Orpa's hart tussen de doornen en distellen was gevallen. Haar lust en haar begeerte tot de goden van Moab had ten diepste nooit de doodsteek gekregen. Orpa was wel stervende, maar geestelijk nooit gestorven, lezer. Het getuigenis van Naomi is tenslotte in haar hart verstikt geworden, waardoor het geen vrucht kon dragen. Hoe anders was dit bij Ruth. Het gezaaide Zaad des Woord Gods was in haar hart wel geestelijk gestorven. Christus was krachtens geestelijke toepassing in haar ziel de kruisdood met Ruth gestorven, en door de wederbarende kracht van Zijn verworven Geest ook samen met Ruth weer opgestaan. Het zaad dat niet sterft zal ook niet leven, leert de apostel in zijn zendbrief aan de gemeente van Korinthe. In het hart van Ruth had de zeis en/of de ploegschaar van Gods heilige Wet zijn ontdekkende en ontledigende werking gedaan. Daartoe kwam er tenslotte plaats voor het geloof in de Heere Jezus Christus, de beloofde Messias Die komen zou, Die Ruth van verre door het geloof heeft mogen aanschouwen, en zeer liefelijk heeft mogen omhelzen, Hebr. 11:13. Orpa en Ruth zullen misschien wel beiden over de Messias der Schriften met Naomi gesproken hebben. Maar bij de grens nam Naomi de proef op de som, omdat zij wilde weten in welke aarde haar gezaaide zaad was gevallen. Toen werden haar beide schoondochters een weinig beproefd en geestelijk geperst, waarna zij beiden openbaar kwamen. Orpa bleek een

verworpen, maar Ruth bleek een geliefde des Vaders. Daar getuigde haar eerste geloofsvruchten immers van. "Uw volk is mijn volk, en uw God is mijn God." Zie daar de geloofsbelijdenis van Ruth. Ruth behoorde door de inlijving des geloofs immers tot hetzelfde geestelijke Lichaam als waar haar oude schoonmoeder toe behoorde. Het geestelijke Lichaam van de Kerke Gods in Christi Jesu, waarvan Hij het geestelijke Hoofd is, Efeze 4:4-6. Orpa keerde terug naar Moab, omdat zij geestelijk nooit in Kanaan geboren was geworden. Maar Ruth sprak door geestelijke wedergeboorte dezelfde taal als Naomi, en daarom zei ze tegen haar oude lieve schoonmoeder dat ze tot dezelfde geestelijke familie was gaan behoren, uit vrije genade om niet.

Ja lezer, dezulken is het nu alleen van God gegeven de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen op een geestelijke wijze te kunnen verstaan. Anderen kunnen dit wel napraten, maar ten diepste verstaan zij deze taal niet, omdat zij nooit uit de diepte van hun ellende door God in Christus geestelijk zijn opgetrokken geworden. Zij kunnen daarom wel over, maar niet uit het eeuwige wonder spreken. Hoe schoon heeft Bileam destijds niet geprofeteerd? *Want van de hoogte der steenrotsen zie ik hem, en van de heuvelen aanschouw ik hem; ziet, dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden..... God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou; zou Hij het zeggen, en niet doen, of spreken, en niet bestendig maken? Zie, ik heb ontvangen te zegenen; dewijl Hij zegent, zo zal ik het niet keren. Hij schouwt niet aan de ongerechtigheid in Jakob; ook ziet Hij niet aan de boosheid in Israel. De HEERE, zijn God, is met hem, en het geklank des Konings is bij hem, Numeri 23:9-21.* Toch had Bileam hier zelf geestelijk geen deel aan. Hij wenste het wel, maar de vruchten van het geloof van Bileam waren stinkende. Want hij had het loon der ongerechtigheid lief gekregen, lezer. Daarnaast bleek hij een hater van Gods verkoren bondsvolk Israel. Och m'n geliefde lezer, hoe ver kan het toch gaan? Zegt niet de apostel dat een mens de talen der engelen kan spreken, (waardoor zelfs Gods volk kan worden gesticht), preken als een apostel, een hoofd vol uiterlijke wijsheden, een diep en helder inzicht in de Schriften, maar een buik vol met venijn en dodelijk vergif, en de liefde Gods in Christus niet te kennen. Dan ware het toch maar beter om nooit een woord gesproken te hebben, lezer. In Markus 4 vers 11-12, zegt de Heere dergelijke woorden : *En Hij zeide tot hen: Het is u gegeven te verstaan de verborgenheid van het Koninkrijk Gods; maar dengenen, die buiten zijn, geschieden al deze dingen door gelijkenissen; Opdat zij ziende zien, en niet bemerken, en horende horen, en niet verstaan; opdat zij zich niet te eniger tijd, bekeren en hun de zonden vergeven worden.* Een ziel verstaat pas, wanneer hij van dood leven is gemaakt, door de hel in de hemel is gezet, en door recht vrij is gesproken. Dan pas verstaat hij de geestelijke verborgenheden die in het Woord verborgen liggen. Anders weet hij nooit hoe hij ze zal toepassen, ze zal verstaan, omdat hij in deze zaken zelf geestelijk nooit is geweest. Het zaad is het Woord Gods, zegt de Heere Jezus. Dat zaad is Jezus Christus Die tot ons komt door de prediking des Woords. Het gezaaide zaad zal in ons aller leven altijd iets uitwerken, lezer. Dat kunnen we uit deze gelijkenis duidelijk opmaken. Dit zaad zal ons een reuke des levens ten leve (bij Ruth) zijn, of een reuke des doods ten dode (bij Orpa). Dat zal blijken uit onze vruchten, en of we wel vruchten voort gebracht hebben van geloof en bekering waardig. Want een iegelijk die de zonden doet, openbaart zichzelf een dienstknecht der zonden te zijn, Joh. 8:34. Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden. Maar die de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn, Joh. 3 vers 20-21.

En die bij den weg bezaaid worden, zijn dezen, die horen; daarna komt de duivel, en neemt het Woord uit hun hart weg, opdat zij niet zouden geloven, en zalig worden, vers 12.

DJK : Onlangs hoorde ik een predikant vertellen over zgn. geestelijke platgetreden paden. Deze man vertelde over een meisje uit zijn gemeente die verkering had met een jongen die op hoog niveau voetbalde. Deze jongen voetbalde en/of trainde geregeld ook op zondag. Maar de ouders van dat meisje hadden hem gezegd dat, als hij serieus verkering met dat meisje wilde hebben, zij het zeer op prijs zouden stellen als hij zondags dan ook met haar mee naar de kerk zou opgaan. Die jongen hield veel van dat meisje en vroeg het daarom aan zijn trainer, en het mocht. Zo gezegd, zo gedaan. Na de dienst gingen ze naar het huis van haar ouders om koffie te drinken. Op de vraag hoe hij zijn koffie dronk, schudde hij zijn hoofd. 'Ik hoef geen koffie', had hij stilletjes gezegd. 'Waarom dan niet, wat is er toch met je?' Vroeg zijn aanstaande schoonmoeder hem. Waarop hij zijn stilzwijgen doorbrak, en hen eerlijk zei: "als het nu werkelijk waar is wat jullie dominee hier vanmorgen in de kerk heeft gezegd, dan kan ik niet begrijpen dat jullie nog een slok koffie door je keel kunt krijgen." Zie daar de geestelijke platgetreden paden, die een wereldling op zulk een zgn. net godsdienstig gezelschap mocht opmerken. Het beeld van de hond in de smidse die bij het vuur lag te slapen, en eerst opschrok van de mokerslagen van de smid, en daarna aan het vuur en de vonken begon te gewennen, verschilt hier niet veel van. Het wil daarom nogal wat zeggen, om iedere zondag, en misschien ook wel zelfs doordeweeks naar de kerk te zijn geweest, en niet meer op te merken, lezer. Niet meer vrezen voor de dreiging en donder die er uitgaat van Gods heilige wet. Geen indrukken meer hebben, geen innerlijke onrust meer, geen onvrede meer, geen benauwdheden meer, geen slapeloze nachten meer, geen tranen meer hebben. Ik weet het, het is allemaal beslist niet zaligmakend. Maar als dit er zelfs niet meer is, wees dan maar bevreesd dat u door uw halsstarrige ongeloof aan het oordeel der verharding bent overgegeven geworden. De geestelijke bediening der wet maakt immers de zonden in het hart van de zondaar levend, Rom. 7:8-9. En wanneer nu de zonden niet eens meer in uw hart leven, en u daarmee niet meer beseft dat u tegen een goeddoend, heilig, almachtig, alomtegenwoordig en alwetend God gezondigd heeft, wees dan maar bevreesd dat uw hart een platgetreden pad is geworden, waarin het gezaaide zaad van het Woord Gods niet eens meer kan indalen. De duivel komt en neemt het gepredikte Woord meteen uit uw hart weg. Dit kan hij op verschillende wijze doen. Het kan zijn dat een veeboer onder de bediening van het Woord een paar koeien heeft verkocht, een aannemer een huisje heeft gebouwd, en de slager een koe heeft geslacht. Het kan zijn dat de duivel het gepredikte Woord uit uw hart wegneemt, doordat u meer op de vorm van de prediking let dan op de inhoud ervan. Het kan zijn dat u een scherp geestelijk oog heeft omtrent de heersende leerdwalingen, en u tenslotte alleen nog maar daar op let, en er geen oog meer voor heeft dat u met al deze dingen nog voor eeuwig verloren zult gaan. Ik heb ze wel gekend, m'n geliefde lezer. Mensen die de mug uitzogen omtrent de zuivere waarheid van het gepredikte Woord Gods, en die een kameel doorslikten omtrent hun onbekeerlijkheid voor God. Onbekeerde zielen die Gods volk en Gods knechten de les probeerden te lezen, c.q. de oren probeerden te wassen, en zelf nog stekeblind waren. Vreselijk, maar het bestaat echt! Hoe kan de duivel nog meer het gepredikte Woord Gods uit een ziel wegnemen? Door op een oneerbiedige wijze onder Gods woord te verkeren en/of te luisteren, waardoor u de spot drijft met de heiligheid van Gods Woord. Slapende mensen in de kerk, mensen die er zitten om van anderen gezien te willen worden. Mensen die naar de kerk gaan om de stem van hun geweten te sussen. Onbekeerde ambtsdragers die niet wensen

te dienen, maar in de kerk zitten om geëerd te worden en graag over anderen heersen. Het is allemaal van God vervloekt, omdat het niet gemengd is met liefde en zaligmakend geloof, geliefde lezer. Misschien mag ik u een voorbeeld uit Gods Woord noemen? En ziet, een zeker wetgeleerde stond op, Hem verzoekende, en zeggende: Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?(Lukas 10:25) Aan deze wetgeleerde heeft Christus het Evangelie verkondigd, middels de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. Maar hij verstond niet? Waarom niet? Omdat de duivel het gezaaide Woord Gods door Christus gepreekt, uit zijn hart direct wegnam door hem gedurig het doen en betrachten van de werken der wet in zijn verdorven hart in te blazen. Zodat zijn eerste geestelijke man, de heerschappij in zijn farizeïsche hart niet zou verliezen. Zodat deze wetgeleerde zijn zonden en eigengerechtigheid niet af zou leggen voor God, en hij zou blijven onder de macht van dienstbaarheid, van hard werken zonder loon, van duisternis, van gebondenheid, van angst en vrees, en van gedurige dreiging...!! U moet altijd maar onthouden, dat dienstbare zielen nooit vanuit de vrijheid spreken, maar altijd vanuit de dreiging. Iemand die door de wet gedurig bedreigd en gezeseld wordt, doet dit ook bij anderen. Maar waar de Geest van Christus heerschappij voert in het hart van een verlore zondaar, aldaar is vrijheid, en spreekt hij ook vanuit de vrijheid die in Christus Jezus is. Dit laatste is het getuigenis, waarom Gods volk door de eeuwen heen zo vreselijk gehaat is geworden. Iemand kan wel (na)doen vanuit de vrijheid te spreken, maar dan blijkt uit de vruchten van zijn leven helaas het tegenovergestelde. Dan vloekt zijn leven tegen zijn ogenschijnlijk schoon getuigenis. Probeer daar altijd op te letten, lezer! Het is beter weinig te spreken, en dat uw leven een schoon getuigenis van Jezus Christus is. *“De werken des vleeses nu zijn openbaar; welke zijn overspel, hoererij, onreinigheid, ontuchtigheid, Afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, Nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen, en dergelijke; van dewelke ik u te voren zeg, gelijk ik ook te voren gezegd heb, dat die zulke dingen doen, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven. Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid, Gal. 5:19-22.* Die door de Geest van Christus, dat is de Geest der vrijheid en tot aanneming der kinderen, c.q. de Geest der levendmaking, geleid worden, dat zijn in Hem de geestelijke barmhartige Samaritanen, die God liefhebben boven alles, en hun naasten als hun zelve. Deze voornoemde wetgeleerde zocht echter zichzelf niet te veroordelen, maar zichzelf juist te rechtvaardigen. En waar nu een mens geen dodelijke kwaal heeft, kan een medicijnmeester ook geen betekenis voor hem hebben. Waar een mens geen schuld heeft, behoeft hij ook geen schuldovernemende Borg. Waar nu een mens niet in de gevangenis en diensthuis van zonden zit te kermen, hunkert hij ook niet naar de vrijheid. Ja lezer, het maakt de duivel niet zoveel uit, of we nu met een vroom gezicht verloren gaan, of dat we ons door de geneugtes van deze wereld gedurig laten bevredigen. De duivel heeft zo voor iedereen wat wils.

Nog een voorbeeld. Wanneer de Heere Jezus nu lerende was in de tempel in de synagogen, dan leerde hij met Goddelijk gezag. Neem nu bijvoorbeeld de woorden uit Johannes 6 vers 37-56. Dit waren woorden die niet onbeantwoord konden blijven. Voor een ontledigende ziel van grote en eeuwige betekenis, maar voor een ziel die Jezus zoekt te volgen omwille van de broden en wonderen, een harde separende geestelijke leerrede die bijna niet om aan te horen was. *“Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage, vers 54.”* Wanneer deze woorden nu niet als een voordeel maar als een geestelijk oordeel tot ons komen, dan klinkt het geestelijk als volgt in onze (nog) onbesneden oren: *“Die Mijn vlees NIET eet, en Mijn bloed NIET drinkt, die heeft het eeuwige leven*

NIET; en zal door Mij nooit worden opgewekt, maar verlaten worden ten uiterste dage als hij straks eeuwig moet gaan sterven.” Ja lezer, dat is nu het tweesnijdende scherpe Zwaard van het gezaaide Woord Gods in ons hart. Bedenk, dat God het op deze wijze ook kan laten klinken in het hart van een verkoren zondaar, om hem de doodsteek in Adam te geven, om hem aan de wet geestelijk te doen sterven, om hem geestelijk de kruisdood met Christus te doen laten sterven. Dan klinken deze woorden met een verdoemende kracht in zijn geestelijke oren. Maar in die vloek ligt dan ook verborgen trekkende liefde des Vaders, die hem door Zijn Geest, niet alleen overtuigd ten dode, naar Joh. 16:8-11, maar ook overbuigt om gewillig te sterven aan hetgeen God rechtvaardig van hem eist door de weg van Zijn heilige recht. Daar eist God de Vader de gerechtigheid op, en wordt de verkoren zondaar verwaardigd om te komen in zijn ongerechtigheid voor God. Daar is hij gestorven, en geestelijk afgesneden van zijn oude wortel, om vervolgens door het zaligmakend geloof in het verbroken Lichaam van Christus te worden ingelijfd. Dus eerst het geloof in de wet, en daarna het geloof in het Evangelie tot behoudenis. Wanneer er dus geen geloof gemengd is in het gezaaide zaad wat tot ons komt, zal het zaad ook geenszins in ons hart sterven, en zullen wij tenslotte zeggen: *“Deze rede is hard; wie kan dezelve horen?”* De geestelijke ontdekking der wet, wat door de prediking des Woords, tot ons komt, is ook hard om te horen. Zij preekt ons de hel, de vloek en tenslotte de dood. En wie zal het daar onder uit kunnen houden?

Nog een voorbeeld. Namelijk de broer van de verloren zoon. Tot hem kwam het woord zeggende: *“Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft. Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem. Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht, Lukas 15:27-30.* Ja lezer, de duivel blies de toorn in zijn hart omtrent de bewezen goedertieren en barmhartigheden van zijn vader bewezen aan zijn verloren zoon, en gaf hem te denken dat hij het er vele malen beter dan zijn goddeloze broer had afgebracht, en weg was het Woord wat tot hem kwam. De toorn en zijn eigengerechtigheid gaven het Woord geen kans om in zijn hart te kunnen vallen, waardoor hij buiten bleef.

En die op de steenrots bezaaid worden, zijn dezen, die, wanneer zij het gehoord hebben, het Woord met vreugde ontvangen; en dezen hebben geen wortel, die maar voor een tijd geloven, en in den tijd der verzoeking wijken zij af, vers 13.

DJK : Zie hier de Bijbelse omschrijving van het zogenoemde tijdgeloof, en/of wondergeloof. Eerst maar iets over het tijdgeloof. Op steenrotsen valt niet te ploegen, en toch kan God de hardste harten vermurwen. Daartoe komt God een zondaar in Zijn opzoekende liefde te trekken en overtuigen, waardoor het hart van de zondaar week wordt. Of veracht gij den rijkdom Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt?(Rom. 2:4). Als een zondaar daar iets van kent, dan is zijn hart rijp om bewerkt te worden door de ploegschaar van Gods heilige wet. Zoals een landbouwer nooit een (onberegend) droog stuk land met zijn ploeg bewerkt, evenmin zet God de ploegschaar van Zijn heilige wet direct in het hart van een verkoren zondaar. De

ploegscharen zouden bot worden, en tenslotte breken, waarop de zondaar in benauwdheid zonder droefenis, met Judas naar de strop zou grijpen. Op geestelijk steenrotsen het Woord Gods zaaien moet dus wel gedaan worden, want het Evangelie moest immers aan alle creaturen verkondigd worden, maar het zal tenslotte niet baten. Ook hierin maakt God Zich vrij van de zondaar, die met het hart van een steenrots onder het Woord heeft gezeten. Denk eens aan de steenrotsige harten van de farizeeën die vele malen het Woord Gods door Christus met gezag in hun onbesneden oren gehoord hebben. Nooit zullen deze hardnekkig zondaren kunnen zeggen dat het gepredikte Woord Gods niet tot hen kwam. Nee, door hun ongelooft, kon het zaad geen wortel schieten. Die in den Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon, 1 Joh. 5:10. Misschien mogen we u een paar Bijbelse voorbeelden van zulke steenrotsen noemen. Denk eens aan Achitofel, een vriend, een raadsheer en zelfs een leidsman van David, lees daartoe Psalm 55:11-17. Geliefde lezer, wanneer er een beproeving of verzoeking in uw leven komt, zult ge nooit weten waar het vandaan zal komen, en hoe deze zal eindigen. Wanneer u dit beseft en/of vermoedt, dan is het geen ware beproeving en/of verzoeking. Toen David destijds zijn kleine zoon Absalom weleens kuste, heeft hij nooit beseft dat hij een beer kuste, die hem later nog eens naar het leven zou staan. Toen stond Absalom zijn vader naar de kroon, en kwam voor Davids' raadsheer en leidsman de beproeving en/of de verzoeking. Het had er alle schijn van dat Absalom zijn vader van de troon zou stoten, maar God had anders besloten. Achitofel koos tenslotte voor Absalom, en verried zijn beste vriend. Door Absalom raad te geven, gaf hij David een dolkstoot in zijn hart. Achitofel kwam openbaar als een laffe verrader, als een huichelaar, als een bangbroek die met zijn vriend David geen verdrukking wenste te lijden. Hij koos voor de zgn. ogenschijnlijke beste zijde. Deze keuze maakte zijn huichelachtige hart voor God en David openbaar. Wat heeft ook koning David door schade en schande veel bij moeten leren en nog meer af moeten leren. Voor Achitofel was het maar voor een tijd. Toen de verdrukkingen kwamen, kwam openbaar dat het zaad des ware geloofs in zijn hart nooit wortel had geschoten, omdat zijn verdorven steenrotsige harde hart nooit verbrijzeld en daardoor nooit vernieuwd is geworden. Is Mijn woord niet alzo, als een vuur? spreekt de HEERE, en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?(Jeremia 23:29). De woorden die in het harde hart van Achitofel vielen, hebben hem nooit ten dode doen vernederen, Jes. 57:15. Integendeel, hij nam het Woord Gods met vreugde slechts voor een tijd aan.

Denk ook eens aan koning Saul. Een geroepen en gezalfde dienstknecht des Heeren. David durfde hem, toen hij vluchtende was, om die reden niet te doden. Was koning Saul dan niet onder de profeten? Was hij toen hij geroepen werd dan ook niet achter de vaten verstoken, 1 Sam. 10:22...?? Had Saul dan geen gestalte van godzaligheid? Hij bleek tenslotte een hater van God en een vervolger van Zijn verkoren volk, en bracht zichzelf om het leven. Wat bij zijn Jonathan in de goede aarde viel, was bij Saul op de steenrotsen gevallen. Bij koning Saul was het slechts voor een tijd. Zo herkent men iedere boom aan zijn vruchten, lezer. Die uit God geboren is heeft God lief, Zijn wil lief, Zijn inzettingen lief, Zijn raad lief, en Zijn volk lief. Toen Saul hoorde dat David verkoren was om koning te worden over Israel, kwam voor hem de beproeving en/of de verzoeking. Tenslotte vroeg hij een tovenaars om raad, en stierf hij in zijn overtreding als een vijand Gods. Denk ook eens aan Judas. Ook hij was een geroepen discipel, maar bleek een duivel. Zie hier dat God ook duivelen kan gebruiken tot vermeerdering en uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Want, Judas heeft ook het Woord Gods

mogen zaaien, en heeft zelfs in en door de kracht Gods, de duivelen uitgeworpen. Drie jaar met Christus gewandeld, en niemand had hem door. Tot het moment kwam dat Christus vertelde dat Zijn Koninkrijk niet van deze aarde zou zijn, maar een hemels Koninkrijk was. Toen was het voor Judas al gauw een bekeken zaak. Toen viel zijn droomwens, om minister van financiën onder Christus te worden, ineens in duigen. Daar kwam voor Judas de verzoeking en de beproeving. Toen bleek dat hij Hem niet was gevolgd vanuit de ingestorte liefde, waardoor hij nooit een geestelijke gemeenschap met Hem heeft gekend. Nooit was Judas met Christus verenigd geworden door een waar zaligmakend geloof. Vanaf die stonde heeft Judas Hem gezocht te doden, met een dodelijke haat. Die haat begon hem als een zuurdesem te doortrekken. Tenslotte heeft hij zijn wens door laf verraad ten uitvoer gebracht. Want, de dood kan het Leven nooit verdragen, lezer. *“Want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En wat samenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met den ongelovige?(2 Kor. 6:14-15).”* Drie jaar lang heeft hij Hem gehaat. Dat kwam ook zo duidelijk openbaar in Bethanie, toen die ene vrouw de Heere Jezus met zeer kostbare zalf zalfde, als een voorbereiding op Zijn begrafenis. *Zo zeide dan een van Zijn discipelen, namelijk Judas, Simons zoon, Iskariot, die Hem verraden zou: Waarom is deze zalf niet verkocht voor driehonderd penningen, en den armen gegeven? En dit zeide hij, niet omdat hij bezorgd was voor de armen, maar omdat hij een dief was, en de beurs had, en droeg hetgeen gegeven werd, Joh. 12:4-6.* Deze zalving kon Judas niet verdragen en nog minder verteren. Die eer, die liefde, en dat geld, kwam Christus niet toe, maar Judas. Ook dit bleek voor Judas een verzoeking, waardoor hij openbaar kwam. Maar niemand van de discipelen merkte het op. Hoe ver en hoe diep kan een tijdgeloof niet gaan, lezer? Vele overtuigingen gehad, veel geweend, geestelijk stervende, maar nooit gestorven en nooit door recht overbogen. Lees en herlees, na Gods Woord, daartoe de toetssteen van ware en valse genade van Theodorus Van der Groe, m'n geliefde medereiziger naar de eeuwigheid. Een mens kan zichzelf tenslotte nooit genoeg beproeven. Maar in de praktijk blijkt helaas veelal wel dat, diegenen die zich niet behoeven te beproeven, zich juist ten diepste beproeven, en diegenen die het moesten doen, weigeren of verzaken het te doen. Tot de discipelen die gedurig vreesden, werd immers telkens *“vrees niet”* gezegd. Lees en herlees hier :

<http://www.dewoesteweg.nl/citaten-oudvaders/de-bijna-christen-ontdekt/>

<http://www.dewoesteweg.nl/oudvaders/theodorus-van-der-groe/>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/01/tien-valse-schijnbekeringsen-welke-in-het-christendom-gevonden-worden-van-der-groe.pdf>

Dan nog iets over het wondergeloof. In Lukas 17:11-19 wordt omschreven hoe tien melaatsen door de Heere Jezus van hun dodelijke ziekte werden genezen. Alle tien riepen zij uit volle borst tot Hem zeggende: *“Jezus, Meester! ontferm U onzer!”* Maar slechts een van hen keerde weder tot zijn Weldoener, ziende, dat hij genezen was, met grote stemme God verheerlijkende. Kijk lezer, bij de negen anderen ging het om het wonder, maar bij deze ene man ging het om de Gever van het bewezen wonder. De vrucht van het zaligmakende geloof is daarom altijd weeromstuitend van aard, en uit zich in aanbidding, blijdschap en dankbaarheid tot God, en Gode verheerlijking in het hart van de verlostte zondaar. Hieruit kunnen we leren dat er slechts

een van de tien melaatse tot Hem had geroepen door het zaligmakende geloof, en de negen anderen riepen door middel van een wondergeloof. Deze ene man was dus wezenlijk dubbel verlost, gelijk destijds Naaman de Syrier van zijn lichamelijke en geestelijke melaatsheid werd verlost, Lukas 4:27. Naaman keerde ook terug met dankbaarheid tot de profeet Elisa, net als deze ene genezen en verlost man. *En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten, Hem dankende; en dezelve was een Samaritaan, vergelijk Joh. 9:38, Lukas 7:38.* Nu maak ik even een kleine sprong in onze tekst. *En niemand, die een kaars ontsteekt, bedekt dezelve met een vat, of zet ze onder een bed; maar zet ze op een kandelaar, opdat degenen, die inkomen, het licht zien mogen.* Na de genezing van die ene melaatse kon niemand het ontstoken licht in zijn ziel, met een vat bedekken. Kijk lezer, dat is nu altijd de vrucht. Een verlost kan niet zwijgen, en moet spreken en van Hem getuigen. Anders zouden de stenen zelfs gaan spreken, vergelijk Joh. 4:28-29.

Nog een voorbeeld van een wondergeloof. Denk eens aan de het aardse bondsvolk Israel die de vele wonderen Gods heeft aanschouwd, en daarmee *aan* God kreeg te geloven, hoe Hij hun heeft uitgeleidt, heeft doorgeleidt door de woestijn, en tenslotte in Kanaan heeft ingeleid. Velen hebben in die tijd *aan* God geloofd, door een wondergeloof, maar slechts weinigen werkelijk *in* God geloofd, door een zaligmakend geloof, 1 Kor. 10:1-5. Denk ook aan het wondergeloof van Simon Magus, c.q. de tovenaars, zoals verwoord in Hand. 8:13-18. *“En als Simon zag, dat, door de oplegging van de handen der apostelen de Heilige Geest gegeven werd, zo bood hij hun geld aan, Zeggende: Geeft ook mij deze macht, opdat, zo wien ik de handen opleg, hij den Heiligen Geest ontvang.”* Ook Simon ging het uiteindelijk alleen om de wonderen Gods, waarmee hij zichzelf tenslotte ook nog op zeer verderfelijke wijze wenste te verrijken.

En dat in de doornen valt, zijn dezen, die gehoord hebben, en heengaande verstikt worden door de zorgvuldigheden, en rijkdom, en wellusten des levens, en voldragen geen vrucht, vers 14.

DJK : Zie hier het geloof van Demas, Orpa, en de rijke jongeling. Zij hebben na verloop van enige tijd de wereld en haar begeerlijkheden weer lief gekregen. Welk een ontzaggelijk zaak, geliefde lezer. Op deze woorden mogen we ook de genoemde zaak in Hebreë 6 toepassen. *“Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, En afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken. Want de aarde, die den regen, menigmaal op haar komende, indrinkt, en bekwaam kruid voortbrengt voor degenen, door welke zij ook gebouwd wordt, die ontvangt zegen van God; Maar die doornen en distelen draagt, die is verwerpelijck, en nabij de vervloeking, welker einde is tot verbranding, Hebr. 6:4-8.”* Demas en Orpa hadden de tegenwoordige wereld weer lief gekregen. Het gezaaide zaad in hun harten was hierdoor verstikt geworden. We noemden ook de rijke jongeling. Deze man kwam tot Jezus, geestelijk nog met zijn eerste man getrouwd zijnde, Rom. 7:1-3. En ziet, er kwam een tot Hem, en zeide tot Hem: Goede Meester! wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe? (Matth. 19:16) Hij kwam met de wet, en Christus hield hem de wet voor, en stuurde hem tenslotte ledig weg met de werken der wet, Gal. 3:10-12. Deze rijke jongeling was wezenlijk net zo blind als die spitsvondige wetgeleerde uit Lukas 10:25, die de Heere Jezus een dergelijke vraag stelde. En Hij zeide tot de rijke jongeling: *“Wat noemt gij Mij goed?”* Met andere woorden: *“beste*

man, als u er (door het geloof in Mijn heilige Wet) achter was gebracht dat gij tot in de diepste wortel van uw bestaan slecht en verdorven was, dan pas kon u weten dat Ik goed voor een ontledigde verdorven zondaar wil wezen. Dan pas zou u zien dat in u de dood, en in Mij het leven is. Dan pas zou u zien dat onder Mijn wet gevangenschap en dienstbaarheid, en in Mij de eeuwige vrijheid is.” Maar de dood verstaat het Leven niet, lezer. Evenmin als die wetgeleerde uit Lukas 10 het onderwijs van de Heere Jezus verstond. Daarom moet een zondaar gestorven zijn wil hij leven, gevonnist zijn wil hij vrij wezen. Deze jongeling wenste zijn leven niet te verliezen, en werd daarom niet behouden. Zijn leven en zijn bestaan was ten diepste zijn geld geworden. De Heere is nog zo goed om dit kwaad in zijn leven bloot te leggen, maar tenslotte ging de rijke jongeling bedroefd heen. Waarop de Heere Jezus tot Zijn discipelen zegt: “Voorwaar, Ik zeg u, dat een rijke bezwaarlijk in het Koninkrijk der hemelen zal ingaan. En wederom zeg Ik u: Het is lichter, dat een kemel ga door het oog van een naald, dan dat een rijke inga in het Koninkrijk Gods, Matth. 19:23-24. Toch was Abraham en Job ook zeer rijk, maar hun geld was hun leven niet. Maar God de Heere HEERE was hun leven geworden. Zie daar het verschil tussen hemel en hel, lezer. Toch heeft de rijkdom en zijn vele vrouwen, koning Salomo weinig goeds gebracht. Ze hebben hem bijna doen afwijken van het goede, en in veel kwaad doen struikelen. Maar bij Salomo is gebleken dat de wortel der Zaak in hem gevonden mocht worden. Van hem is van toepassing, dat de rechtvaardige zevenmaal zal struikelen en zevenmaal door God Zelf zal worden opgericht. Salomo heeft zijn beste geestelijke dagen in zijn jonkheid gekend, toen hij verwaardigd werd om door de Geest van Christus het Hooglied te schrijven. In zijn ouderdom is hij, mede door zijn rijkdom en vele vrouwen, bijna afgeweken. Hij heeft zich hier tenslotte van mogen bekeren, toen God weer naar Salomo begon te vragen. Salomo had door zijn zonden afscheid van God genomen, maar God kon, vanwege Zijn eeuwige liefde jegens Salomo, geen afscheid van hem nemen. God neemt het tenslotte nog voor hem op, en geeft Nehemia de opdracht te schrijven dat Salomo zijn God lief was. Heeft niet Salomo, de koning van Israel, daarin gezondigd, hoewel er onder vele heidenen geen koning was, gelijk hij, en hij zijn God lief was, en God hem ten koning over gans Israel gesteld had? Ook hem deden de vreemde vrouwen zondigen, Neh. 13:26. God sprak slecht van zijn zonden, maar verheerlijkte Zijn eigen gewrochte werk in het hart van Salomo.

En dat in de goede aarde valt, zijn dezen, die, het Woord gehoord hebbende, hetzelve in een eerlijk en goed hart bewaren, en in volständigkeit vruchten voortbrengen, vers 15.

DJK : Versta met deze woorden bijv. het geloof van de Pinksterlingen. Eerst werden zij bearbeid door de Geest der dienstbaarheid, Die hen het geloof in Gods heilige wet kwam te schenken. Die Geest gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel: Van zonde, omdat zij in Mij niet geloven; En van gerechtigheid, omdat Ik tot Mijn Vader heenga, en gij zult Mij niet meer zien; En van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is, Joh. 16:8-11. Lees hier hoe de Geest der dienstbaarheid de Pinksterlingen van deze zaken overtuigde : En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders?(Hand. 2:37) Lees hier hoe zij aan het einde van de wet werden gebracht. Lees hier hoe de Pinksterlingen hun bestaan voor God verloren. Lees hier hoe er plaats gemaakt werd in hun verdorven harten, voor de prediking van het heilig Evangelie. Lees hier hoe vervolgens het

gezaaide zaad in de goede aarde van hun harten viel. En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal. En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht! Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen, Hand. 2:38-41.

Lees hier hoe de Heilige Geest, door Zijn geestelijke bediening, middels de ploegschaar van Zijn heilige Wet, in het hart van de verkoren moorman uit Candace begon te werken. “En Filippus liep toe, en hoorde hem den profeet Jesaja lezen, en zeide: Verstaat gij ook, hetgeen gij leest? En hij zeide: Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht? En hij bad Filippus, dat hij zou opkomen, en bij hem zitten. En de plaats der Schriftuur, die hij las, was deze: Hij is gelijk een schaap ter slachting geleid; en gelijk een lam stemmeloos is voor dien, die het scheert, alzo doet Hij Zijn mond niet open. In Zijn vernedering is Zijn oordeel weggenomen; en wie zal Zijn geslacht verhalen? Want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen. En de kamerling antwoordde Filippus en zeide: Ik bid u, van Wien zegt de profeet dit, van zichzelf, of van iemand anders? (Hand. 8:30-34).” Zie hier hoe Fillipus de diaken hem in deze uiterste zielennoed, in het uur der minne hem Jezus verkondigde. Waarop de moorman door de wet der wet gedood geestelijk werd gedood door het lichaam van Christus, opdat de moorman eens Anderen zou worden, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat die verkoren moorman Gode (in Christus) vruchten dragen zou. Want toen de moorman nog in het vlees was, werkte hij de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, in zijn leden, om den dood vruchten te dragen. Maar nu is/was de moorman vrijgemaakt van de wet, overmits hij dien gestorven is/was, onder welken de moorman gehouden was; alzo dat hij vanaf dat moment Zijn Heere mocht dienen, in de nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter, (vrij vertaald en toegepast op de moorman vanuit Rom. 7:4-6). Waarop de moorman door Filippus wordt gedoopt, nadat hij zijn geloof in Jezus Christus openlijk en vrijmoedig had beleden. Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is, Hand. 8:37, vergelijk 1 Joh. 4:15, 1 Joh. 5:10a, Joh. 9:35-38.

Ja lezer, op deze wijze ontvangen alle verkorenen, in het uur der minne, door de weg van Gods heilige recht, wanneer de Heilige Geest het volbrachte werk van Christus gaat toepassen aan en in het hart van een verloren zondaar, het gezaaide zaad in de wel toebereide akker van hun verdorven hart. Het gezaaide zaad, is Christus Jezus door het gepredikte Woord Gods. Wanneer dit zaad in die goede aarde valt, dan sterft het. Dat wil geestelijk zeggen, dan sterft de zondaar de geestelijke kruisdood door het verbroken en verbrijzelde Lichaam van zijn gekruiste Heiland, Rom. 7:4, Kol. 2:11-12. Ja lezer, hier wordt de verkoren zondaar, door de dood, levend gemaakt door de verworven Geest van Christus. Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees. Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest, Rom. 8:2-4.

En niemand, die een kaars ontsteekt, bedekt dezelve met een vat, of zet ze onder een bed; maar zet ze op een kandelaar, opdat degenen, die inkomen, het licht zien mogen. Want er is niets verborgen, dat niet openbaar zal worden; noch heimelijk, dat niet bekend zal worden, en in het openbaar komen, vers 16-17.

DJK : Het geloof in Christus Jezus gaat immer van Hem getuigen. Dat kan niet uitblijven, anders is het geen waar zaligmakend geloof. Juist omwille van dit getuigenis en vanwege hun geschonken licht, waren de Bijbelheiligen gehaat. Ze hebben Christus om Zijn getuigenis gehaat, dat zullen ze ook zijn kinderen doen, vergelijk Openb. 1:9. En de draak vergrimde op de vrouw(= de verkoren Kerk van Christus), en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben, Openb. 12:17. Wat er omtrent dit punt aan het groene hout is geschiedt, zal niet minder aan het dorre hout geschieden, Joh. 5:36, Joh. 8:13-14. Waarom toch? Lees hier : “Ik heb hun Uw woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk als Ik van de wereld niet ben, Joh. 17:14.” Denk eens aan het geschonken licht van Stefanus, de godzalige diaken. Ook hij kon en wilde zijn licht tot eer van God, niet verhullen. Ook hij is om zijn getuigenis tenslotte gestenigd geworden, gelijk zijn lieve Zaligmaker hem vooring. Hoedanig hebben de apostelen van Christus hun geschonken licht niet laten schijnen, en hoe heeft de Heilige Geest Zich niet zeer heerlijk en rijkelijk aan dit getuigenis willen paren...?? We gaan eindigen met een woord van toepassing. Mijn geliefde lezer, hoe staat het er nu met u en mij voor, in het licht van de eeuwigheid. Wat is er met het gezaaide zaad gebeurt, dat misschien wel voor jarenlang op menigerlei wijzen in uw hart gezaaid is geworden. Waar is het gebleven? Mogen we elkaar die vraag in liefde stellen...?? Misschien meent u wel dat het gezaaide zaad in uw hart alrede wortel heeft geschoten, omdat u niet kunt ontkennen weleens geweend te hebben over uw vele zonden tot God. Niet kunt ontkennen hoe u vanaf die tijd met uw vele zonden probeerde te breken. Niet kunt ontkennen den Heere beterschap te hebben beloofd. Niet kunt ontkennen dat er een begeerte in u geboren om Gods Woord te onderzoeken en om veel op te gaan naar Gods huis. Misschien ook niet kunt hoe de Heere Jezus u dierbaar werd. Zelfs niet kunt ontkennen, hoe u moest wenen, toen men Hem u voor schilderde in Zijn doorboorde handen en voeten. Allemaal niet gering, geliefde lezer. Maar niet genoeg. U zult mij misschien zeggen, maar ik ben weleens zo vol van die liefde geweest, dat het was dat ik Hem op mijn geestelijke tong kreeg te proeven, maar ik kon (nog) niet eten. Waarom niet? Ik antwoord u, omdat de reden en de oorzaak van uw geestelijke doodstoot nog weggenomen moest worden door de geestelijke kruisdood met Christus. Dit is de reden waarom u Zijn vlees en bloed nog niet kon eten en drinken, naar Joh. 6:54-56. Christus kan zich niet verenigen met een zondaar die nog onder de heerschappij van zijn eerste man verkeert, Rom. 7:1-3. Daarom moet ik het u eerlijk aanzeggen: “Gij dwaas, hetgeen gij zaait, wordt niet levend, tenzij dat het gestorven is, 1 Kor. 15:36.”

Schrikt u daarvan, lezer? Mag u dan weten hoe u verloren bent gegaan voor God? Kunt u ervan getuigen hoe vervolgens de hemelse vrede in uw verloren ziel afdaalde? Hoe het licht van die lieve Koning de beestenstal van uw verloren ziel, kwam te veranderen in een hemels Paleisje? Hoe u toen in aanbidding aan Zijn voeten heeft gelegen, met de wijzen uit het Oosten, en u Hem toen al wenende offers van goud, wierook en mirre bracht...?? Wanneer u hier nog geen kennis aan hebt, dan moet ik u zeer ernstig waarschuwen voor het gevaar waarin u geestelijk verkeert. Dan moet ik u zelfs oproepen tot geloof en waarachtige bekering. Heb dan geen rust aleer ge hier kennis aan mag krijgen, uit vrije genade om niet, om Jezus wil. Maar misschien is

daar ook nog wel een ziel, die van zichzelf zegt zich niet zo gemakkelijk (theologisch) te kunnen verklaren. Die misschien zegt: 'de zaken die hier genoemd worden mag ik met mijn gehele hart bovenop vallen, maar ik durf het voor de zaak der verlossing niet te houden, omdat mij door anderen weleens is verteld dat het nog verder komen moet. Nu bid ik al jaren om licht, en kan niet ontkennen dat de Heere deze zaak weleens zeer liefelijk kwam te bevestigen, maar toch durf ik het er niet voor te houden. Wanneer ik deze van zaken lees en door anderen over deze zaken hoor spreken, begint mijn ziel innerlijk te branden, en denk ik weleens: "zou het dan misschien toch waar zijn geweest...?"' Dan zit ik weleens stilletje op m'n stoeltje tot God te wenen, en klaag ik mezelf aan, vanwege dat ik niet in de vrijheid met Christus durf te staan, Gal. 5:1. Ik wenste wel hartelijk van Hem te getuigen. Ik wenste wel de bazuin aan mijn mond te zetten, en anderen Hem aan te prijzen. Maar dan krijg ik weer bezoek van enige zware ambtsdragers uit de kerk waarvan ik lid ben, die ogenschijnlijk op generlei wijze van geestelijk van toeten of blazen afweten. Toch nemen deze lieden mijn vrijmoedigheid weg. Door hun onderwijs en spreken brengen ze me in gevoelige geestelijke banden van dienstbaarheid. Was er maar iemand, die me hiervan in de middelrijke weg kon uithelpen.'

Dan zeg ik u, dat ik een voorganger ken, die ook met zulke valse leraren te maken kreeg. Ze brachten zijn kerkvolk ernstig in de war, en beroofden hen van de toegepaste verworven vrijheid in Jezus Christus, vergelijk Jes. 42:22-24. Dit kerkvolk durfde tenslotte ook niet meer van Hem te spreken Die hen lief en dierbaar was geworden. Ook zij begonnen te zwijgen, en ving hun werken van dienstbaarheden weer aan. Net als u, zeer dwaselijk menende nog iets toe te kunnen doen aan het volbrachte werk van de Heere Jezus. Deze voorganger kon helaas niet altijd bij zijn kerkvolk blijven, omdat hij ook andere gemeenten moest dienen, maar droeg hen geestelijk wel gedurig op zijn hart. Om zijn verlost kerkvolk te willen onderwijzen en geestelijk te blijven ondersteunen, schreef hij hen een brief. Ik citeer hier een stukje uit die brief. Lees en herlees het maar eens, misschien mag u er, tot meerdere en nadere vertroosting van uw ziel, en tot beschaming van uw vervloekte ongeloof, iets aan hebben. Ik citeer :

"O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs! Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Gelijkerwijs Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend; Zo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn. En de Schrift, te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden. Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den gelovigen Abraham. Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven. Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof. Broeders, ik spreek naar den mens: zelfs eens mensen verbond, dat bevestigd is, doet niemand te niet, of niemand doet

daartoe. Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van een: En uw zade; hetwelk is Christus. En dit zeg ik: Het verbond, dat te voren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de beloftenis te niet te doen. Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de beloftenis; maar God heeft ze Abraham door de beloftenis genadiglijk gegeven. Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars. En de Middelaar is niet Middelaar van een, maar God is een. Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn. Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden. Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden. Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester. Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.”

De Heere zegene dit eenvoudig onderwijs, tot de eer en glorie van Zijn naar waarde nooit genoeg volprezen Naam, en tot de heerlijke uitbreiding van Zijn Koninkrijk, is mijn wens en bede. Amen

D.J. Kleen